

Hr. Pitzner, som talte paa det konservative Folkepartis Vegne, udtalte imidlertid: Vi har en dygtig, arbejdsom, flittig Arbejderstand her i Danmark — det staaer i Rigsdagstidende Spalte 117. Det er en Udtalelse, jeg vil takke det ærede Medlem for, og enhver Udtalelse af denne Art bør ogsaa fra Arbejdernes Side modtages med Tak og Anerkendelse, fordi det, der her siges, er Sandheden. Dermed er naturligvis ikke sagt noget om, at der ikke ogsaa indenfor Arbejderklassen kan findes mindre heldige Individuer, der ikke er, som de burde og skulde være. Det vil jeg slet ikke benægte. Men i det store og hele staaer det fast, hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at vi har en flittig og arbejdsom Arbejderklasse her i Landet, og derfor synes jeg, at man ogsaa fra det konservative Folkepartis Side skulde standse den Ophidselseskampagne, som føres overfor Arbejderne. Den Taler, som lige forlod Talerstolen her (Ibsen), udtalte ogsaa i mere eller mindre forblommede Vendinger, at Arbejderne systematisk drev og ikke udnyttede Arbejdstiden. Efter det Kendskab, jeg har til Forholdene, tror jeg, at det er ganske med Urette, naar man vil paastaa, at Arbejderne i det store og hele driver i Arbejdstiden. Men det ærede Medlem Hr. Pitzner fortsatte i sin Tale — Spalte 119 — med en Udtalelse, jeg gerne vil citere. Det hedder: „Hvis der i disse“ — dermed sigtes til nogle af vore meget store Virksomheder — „ikke finder en Ændring Sted i Lønforholdene og i Arbejdstiden, vil vi antagelig dels blive udelukket fra Leverancer til det udenlandske Marked, dels vil vort Marked“ — det maa være vort eget Marked — „navnlig med de nuværende Toldsatser blive røvet af Udlandet.“ Her sigter det ærede Medlem til de særlig ugunstige Forhold, som er opstaaet for visse Virksomheder, og det ærede Medlem kræver, at der maa ske en Ændring i Lønforholdene i disse Virksomheder, som skulde være særlig daarligt stillede. Nu vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er aldrig blevet dokumenteret, hvilke Virksomheder det er, som er særlig slet stillede, men det ærede Medlem kunde dog kort efter oplyse, at der forelaa Tilfælde, hvor Arbejdsgivere og Arbejdere har forhandlet indbyrdes om bestemte Arbejder, med Hensyn til hvilke den udenlandske Konkurrence er særlig slem, og at der er opnaaet Forstaaelse mellem Parterne, opnaaet en Afgørelse ved disse Lejligheder,

som tilfredsstillede det ærede Medlem. Jeg tror at kende et af de Tilfælde, det ærede Medlem sigter til. Det vedrører vist en Virksomhed, som ligger i den By, jeg repræsenterer. Forsaaavidt Arbejderne og Arbejdsgiverne ved at forhandle indbyrdes kan komme til lige saa gode Resultater, som de er kommet til for den Virksomheds Vedkommende i Horsens By, tror jeg nok, der kan opstaa bedre Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, thi det Tilfælde, her sigtes til, endte paa en for Arbejderne ganske tilfredsstillende Maade, efter hvad Arbejderne selv har meddelt mig. Jeg skal ikke nævne dette Firmas Navn, da det ærede Medlem ikke har nævnt det og maaske ikke ønsker det nævnt.

Jeg vil i denne Forbindelse rette et bestemt Spørgsmaal til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti: Hvorfor modsætter Arbejdsgiverforeningen sig med den største Stædighed, at Arbejderne og Arbejdsgiverne i de forskellige Fag forhandler med hinanden indbyrdes? Arbejdsgiverforeningens Ledelse — de, som hidtil har haft Magten — tilstræber et ligefremt Diktatur i Arbejdsverdenen; ingenting maa afgøres udenom Arbejdsgiverforeningen, der her staaer ganske i Modsætning til de samvirkende Fagforbund. Jeg ved vel, at vore Modstandere altid taler om det Tyranni, som hersker indenfor Socialdemokratiet: dér kan den enkelte aldrig faa Lov til at røre sig, dér skal alt dikteres fra Rømersgade o. s. v.; men alt dette er kun Fraser. De samvirkende Fagforbund har Gang paa Gang hævdet den Opfattelse, at Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere rettest bør afgøres indenfor vedkommende Brancher og Fag, og først naar der ikke kan opnaas Enighed, kommer man til Hovedorganisationerne, men Arbejdsgiverforeningen modsætter sig en saadan Ordning. Den Tale, Arbejdsgiverforeningens Formand holdt for nylig, er en tydelig Tilkendegivelse af, at nu tager Arbejdsgiverforeningen Magten og vil bestemme, at saadan og saadan skal det ordnes for alle, de skal alle slaas i samme Pose, alt skal afgøres paa samme Maade til Trods for, at Forholdene ligger saa ganske forskelligt, akkurat som Ordføreren for det konservative Folkeparti har udviklet det. Jeg erkender fuldt ud, at der er Fag og Forretninger, som i Øjeblikket er voldsomt trykkede af Udlandets Konkurrence og gaar en kritisk Periode i Møde. Det er ogsaa meget muligt, at Arbejderne vil forstaa dette